

Varoajan määrääminen tuotantoeläimelle – perehdy valmisteyhteenvedoon!

Valmisteyhteenvedossa ilmoitettu varoaika

Lääkevalmisteiden varoajat asetetaan terveillä eläimillä, valmisteiden suurimmalla annoksella ja pisimmällä kuurin kestolla tehtyjen jäämätutkimusten perusteella. Valmisteyhteenvedon varoaika on voimassa ainoastaan silloin, kun valmistetta käytetään myyntiluvan ehtojen mukaisesti. Joillakin valmisteilla voi olla eri varoaika eri antotavoille tai annoksille.

Eläinlääkärin on aina tarkastettava valmisteyhteenvedon kohdasta **annostus ja antotapa**, mikä on valmisteelle hyväksytty annos, antotapa ja kuurin pituus. Joillakin valmisteilla voi myös olla eläinlajikohtainen ohje suurimmasta lääkeantilavuudesta, jonka voi injisoida yhteen antokohtaan. Katso esimerkkejä alla olevasta taulukosta.

Eläinlääkärin määräämä varoaika

Eläinten lääkitsemisestä annetun lain (387/2014, 13 §) 13 § edellyttää, että eläinlääkärin on määrättävä tuotantoeläimelle annetulle lääkevalmisteelle pidempi varoaika kuin valmisteyhteenvedossa on mainittu, jos on todennäköistä, että lääkevalmisteiden antamisesta aiheutuu jäämiä sitä pidemmäksi ajaksi.

Jos valmistetta käytetään suuremmalla annoksella, pidempänä kuurina tai muulla antotavalla kuin valmisteyhteenvedossa on mainittu tai jos yhteen kohtaan annettava injektiovolyymi on valmisteyhteenvedon ohjetta suurempi, on muistettava määrätä pidempi varoaika kuin valmisteyhteenvedossa.

On myös otettava huomioon, että jäämätutkimukset on tehty terveillä eläimillä. Jos eläin on sairastanut pitkään tai on muuten huonokuntoinen, voi jäämien poistuminen kestää tavallista pidempään.

Kaskadivaroajasta

Lainsäädännössä mainitut ns. kaskadivaroajat ovat vähimmäisvaroaikoja. Jos lääkevalmisteiden varoaika on hyväksytylle kohde-eläinlajille pidempi kuin ns. kaskadivaroaika, ei lainsäädännössä mainittuja kaskadivaroaikoja voi suoraan soveltaa. Tällöin varoajaksi on siis määrättävä vähintään sama varoaika kuin varsinaiselle kohde-eläinlajille on asetettu myyntiluvassa.

Lue lisää:

[Laki eläinten lääkitsemisestä 387/2014](#)

13 § eläinlääkärin määräämä varoaika

[MMM:n lääkkeiden käytöstä ja luovutuksesta eläinlääkinnässä \(17/2014\)](#)

Liite 2, luku 2. Lääkevalinta (kaskadisäännökset)

[Miten varmistetaan, ettei eläimistä saatavissa elintarvikkeissa ole lääkejäämiä? Lääketietoa Fimeasta Sic! -lehti 2013/04](#)

Taulukko 1. Esimerkkejä eri valmisteiden annostus- ja antotapaohjeista

Nauta	2,5 mg vaikuttavaa ainetta painokiloa kohden (vastaa 1 ml/40 elopainokiloa) nahanalaisesti yhtenä injektiona. Hoidettaessa yli 300 kg painavaa nautaa annos jaetaan siten, että yhteen kohtaan injisoidaan korkeintaan 7,5 ml.
	20 mg vaikuttavaa ainetta elopainokiloa kohti, vastaa 1 ml valmistetta 15 elopainokiloa kohti. Injektiokohtaan tulee antaa enintään 20 ml injektionestettä.
	Ihonalaisesti (sc) ja suonensisäisesti (iv) 2,5 mg/kg kerran vuorokaudessa 3 päivän ajan. Vaikeissa infektioissa 5 mg/kg. Jos injisoitava määrä on enemmän kuin 10 ml (vasikalla 5 ml), on annos jaettava useampaan kohtaan.
Sika	2,5 mg vaikuttavaa ainetta painokiloa kohden (vastaa 1 ml/40 elopainokiloa) yhtenä lihaksensisäisenä injektiona niskaan. Hoidettaessa yli 80 kg painavia sikoja annos jaetaan siten, että yhteen kohtaan injisoidaan korkeintaan 2 ml.
	20 mg vaikuttavaa ainetta elopainokiloa kohti, vastaa 1 ml valmistetta 15 elopainokiloa kohti. Injektiokohtaan tulee antaa enintään 10 ml injektionestettä.
	Lihaksensisäisesti (im). 2,5 mg/kg kerran vuorokaudessa 3 päivän ajan. Vaikeissa infektioissa 5 mg/kg. Pikkuporsaille 1 mg/kg kerran vuorokaudessa 2 - 3 päivän ajan. Emakon agalaktian (MMA) hoitoaika on 1 - 2 vrk. Jos injisoitava määrä on enemmän kuin 2,5 ml (porsaalla 1 ml), on annos jaettava useampaan kohtaan.
Hevonen	15 mg vaikuttavaa ainetta elopainokiloa kohti, vastaa 0,5 ml valmistetta 10 elopainokiloa kohti. Injektiokohtaan tulee antaa enintään 20 ml injektionestettä.